

Tryton, muszla ślimaka z gatunku Charonia tritonis L., 1758

INVENTORY NUMBER:

CMM/DO/108

TITLE:

Tryton, muszla ślimaka z gatunku Charonia tritonis L., 1758

AUTHOR:

Eugeniusz Michno (preparator)

TIME OF ORIGIN:

przed 1970

TYPE:

okaz przyrodniczy

GENRE:

przyroda

SZEROKOŚĆ:

183 mm

DŁUGOŚĆ:

355 mm

OWNER:

Narodowe Muzeum Morskie w Gdańsku

KEYWORDS:

muszla

COLLECTION:

naturalia

PLACE OF ORIGIN:

gatunek występuje w dzielnicach: indopacyficznej, japońskiej, australijskiej i nowozelandzkiej

PLACE OF ACQUISITION:

Miami Beach, Floryda, Stany Zjednoczone Ameryki Północnej

MATERIAL:

węglan wapnia, konchiolina

TECHNIQUE:

preparowanie

SECTION:

OCEANOGRAFIA

DONOR:

Eugeniusz Michno

LOCATION:

magazyn

DESCRIPTION:

Muszla z rodziny trytonów. Wysoka, spiczasta skrętka, na której nie ma szczytowych zwojów, stanowi mniej niż połowę wysokości całej muszli. Zwoje wypukłe. Szeroki, ostatni skręt ma zwykle dwa fałdy wzrostu, podobnie jak wszystkie inne skręty. Gładkie, szerokie i spłaszczone spiralne żebra na ostatnim skręcie są oddzielone głębokimi rowkami, na których znajduje się dodatkowe żeberko. Trzy górne żebra guzkowate. Szew jest wyraźnie zagłębiony, górne żebro każdego skrętu faliste i pomarszczone. Rynna syfonalna jest krótka i szeroka. Na wrzecionie znajdują się cienkie fałdy, największe przy górnej i dolnej krawędzi otworu. Fałdy tworzą tępo zakończone wyrostki na krawędzi wargi zewnętrznej. Muszla jest kremowa z ciemnobrązowymi plamkami i pomarańczowobrazowym wnętrzem otworu z białymi smugami między zębami wargi zewnętrznej. Jasnobrązowe pasy zdobią fałd wzrostu. Zęby na wrzecionie są białe, a przestrzeń między nimi ciemnobrązowa. Muszla o wysokiej wartości wystawienniczej, prezentowana w cyklu wystaw „Muszle świata”. Pochodzi z kolekcji подарowanej Muzeum przez Eugeniusza Michno, Polaka mieszkającego na Florydzie. Kolekcja dała początek zbiorom przyrodniczym CMM. Trytony żyją na niezbyt głębokim dnie kamienistym lub skalistym, rzadziej piaszczystym. Są groźnymi drapieżnikami, napadają i jedzą w całości rozgwiazdy, strzykwy i małże. Atakują przeciwnika, uderzając do przodu ciężką wrzecionową muszlą jak maczugą. Często zdobycz jest niewiele mniejsza od napastnika i jej połykanie trwa kilka godzin. Nazwa pochodzi stąd, że ongiś greckiego bożka Trytona przedstawiano często grasującego na muszli z tego rodzaju czy gatunku. Gdy odpiłuje się wierzchołek muszli i zadmiewie w nią, powstaje donośny, huczący dźwięk. Rogi były używane powszechnie przez starożytnych Greków, legiony rzymskie, a nawet i dzisiaj rybacy na Morzu Śródziemnym używają ich jako rogów mgławych.

BIBLIOGRAPHY:

1. R. Tucker Abbott, Ph.D. American Seashells. The Marine Mollusca of the Atlantic and Pacific Coasts... 1974; 2. A.P.H. Oliver. Les coquillages marins du monde en couleurs. 1986; 3. S.P. Dance. Muszle. 1994



